

Հովելի Գիրքը և Լատդիկեական Յոթներորդ-օրյա Ադվենտիստական Եկեղեցին — Թիւ Տասներկու

Jeff Pippenger

2025-12-17

Թիվ Տասներկու

Իմ ցանկությունն է ներկայացնել Հովելի մարգարեական վկայությունն այնպիսի կերպով, որ Հովելի վկայությունը ճանաչելի լինի այն բանում, ինչ Պետրոսն ասում և անում էր Պենտեկոստեի ժամանակ: Ես վստահ եմ, որ Աստվածաշունչը հստակ է այն հարցում, թե Պետրոսն ինչ էր անում և ասում Պենտեկոստեի ժամանակ, սակայն ես փորձում եմ հասկանալ, թե Պետրոսն ինչ էր մարգարեորեն նախատիպավորում ուշ անձրևի պատմության մեջ, երբ նա Պենտեկոստեի պատգամը ներկայացրեց որպես Հովելի գրքի կատարման լեզվով:

Պետրոսը Աստծո մնացորդաց ժողովրդի խորհրդանիշն է և ներկայացվում է ոչ միայն Հոգեգալստյան ժամանակ, այլև Մատթեոս 16-ում՝ Կեսարիա Փիլիպպեում: Կեսարիա Փիլիպպեն գտնվում է Դանիել 11-ի տասներեքից մինչև տասնհինգ համարներում՝ այն երեք համարներում, որոնք ներկայացնում են մի ճակատամարտ, որն առաջին անգամ կատարվեց այն պատմական ժամանակաշրջանում, երբ Կեսարիա Փիլիպպեն կոչվում էր Պանիում: Տասներեքից մինչև տասնհինգ համարները նախորդում են տասնվեցերորդ համարին, որը նույնացնում է կիրակնօրյա օրենքը Միացյալ Նահանգներում: Տասներորդ համարը նույնացնում է Խորհրդային Միության փլուզումը 1989 թվականին: Դանիել 11-ի տասներորդից մինչև տասնվեցերորդ համարները ներկայացնում են 1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը ընկած ժամանակահատվածը, և այդ ժամանակահատվածը նույն գլխի քառասուներորդ համարի «ծածուկ պատմությունն» է:

ԹԱՎԱԼ ՏԱՌԵՐՈՎ ԳՐՎԱԾԻ ՄԵՋ ԹԱՔՆՎԱԾ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆԸ

1798

Եվ վերջի ժամանակ հարավի թագավորը պիտի բախվի նրա հետ.

1989

Բայց նրա որդիները պիտի գրգռվեն և պիտի հավաքեն մեծ զորքերի բազմություն. և հյուսիսի թագավորը նրա դեմ պիտի գա մրրիկի պես՝ կառքերով, ձիավորներով և բազմաթիվ նավերով. և նա պիտի մտնի երկրները, պիտի հորդի և անցնի: Եվ մեկը անպատճառ պիտի գա, հորդի և անցնի. ապա նա պիտի վերադառնա և պիտի գրգռվի մինչև իսկ իր ամբողջը:

2014 Ռաֆիայի ճակատամարտը

Եվ հարավի թագավորը կբարկանա, դուրս կգա և կպատերազմի նրա դեմ, այսինքն՝ հյուսիսի թագավորի դեմ. և նա մեծ բազմություն կհանի. բայց այդ բազմությունը նրա ձեռքը կմատնվի: Եվ երբ նա վերացնի այդ բազմությունը, նրա սիրտը կհպարտանա, և նա կցած գցի բյուրավորներին. սակայն դրանով չի զորանա:

Պանիումի (Կեսարիա Փիլիպպե) ճակատամարտը

Որովհետև հյուսիսի թագավորը պիտի վերադառնա և պիտի դուրս բերի նախկինից ավելի մեծ բազմություն, և որոշ տարիներ անց անպատճառ պիտի գա մեծ զորքով և մեծ հարստությամբ:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավագանիները պիտի բարձրանան, որպեսզի հաստատեն տեսիլքը, բայց պիտի ընկնեն:

Ուստի հյուսիսի թագավորը պիտի գայ, պաշարման հողաթումբ կանգնեցնե և առնե ամենամարոց քաղաքները. և հարաւի բազուկները պիտի չկարենան դիմադրել, ո՛չ ալ անոր ընտիր ժողովուրդը, և պիտի չըլլայ որևէ ուժ՝ դիմադրելու համար:

Կիրակնօրյա օրենքը ԱՄՆ-ում

Բայց նրա դեմ ելնողը կվարվի իր կամքի համաձայն, և «ոչ ոք չի կանգնի» նրա առաջ. և «նա պիտի կանգնի» փառավոր երկրում, որը նրա ձեռքով պիտի սպառվի: Նա նաև պիտի մտնի փառավոր երկիրը, և շատ երկրներ պիտի կործանվեն. բայց սրանք պիտի ազատեն նրա ձեռքից՝ Եդոմը, Մովաբը և Ամոնի որդիների գլխավոր մասը: Նա իր ձեռքը պիտի մեկնի նաև երկրների վրա, և Եգիպտոսի երկիրը չի փախչի: Դանիել 11:40, 10–16, 41, 42:

Երբ Պետրոսը մարգարեաբար գտնվում է Կեսարիա Փիլիպպեում (Պանիում), և Հոգեգալուստը վերջին անձրևի ժամանակն է, դա նրան տեղադրում է քառասուններորդ համարի «թաքնված պատմության» մեջ: Ես մտադիր եմ անդրադառնալ այժմյան ուկրաինական պատերազմին, որը ներկայացված է տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում, և Պանիումի գալիք պատերազմին՝ տասներեքից մինչև տասնհինգ համարներում, որը տանում է դեպի Երրորդ համաշխարհային պատերազմ, որոնք արտաքին իրադարձություններն են 1989 թվականի և կիրակնօրյա օրենքի միջև, սակայն մենք ներկայումս նույնականացնում ենք երրորդ հրեշտակի պատմությունը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից մինչև 1863 թվականին օրինական եկեղեցու կազմավորումը:

Գիծը պատկերում է երրորդ հրեշտակի գալուստը 9/11-ին (1844) մինչև կիրակնօրյա օրենքը (1863): Կիրակնօրյա օրենքը նախապատկերվել էր Ազատագրման հոչակագրով, որը հոչակում էր ազատություն, և այսպիսով նախապատկերում էր այն կիրակնօրյա օրենքը, որի ժամանակ ազատությունը վերացվում է: Առաջին Հանրապետական նախագահի կողմից հոչակված ազատությունը նախապատկերում է վերջին Հանրապետական նախագահի կողմից վերացվող ազատությունը, որը մարգարեաբար վիճակված է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ դառնալ բռնապետ:

«Երբ մեր ազգը այնպես ուրանալու լինի իր կառավարության սկզբունքները, որ կիրակի օրի օրենք հաստատի, բողոքականությունն այս արարքով ձեռք-ձեռքի կտա պապականության հետ. դա այլ բան չի լինի, քան կյանք տալ այն բռնակալությանը, որը վաղուց ի վեր տենդագին հսկում է իր հնարավորությանը՝ նորից վեր թռչելու գործուն բռնապետության մեջ»: Testimonies, volume 5, 711.

Ք.ա. 742 թվականը այն ալֆա պատմությունն էր, որով սկսվեցին Եսայիա 7:8-ի ժամանակային մարգարեությունները, որոնք իրենց օմեգա կատարումն ունեցան 1863 թվականին: 742 թվականին Հուդայի հարավային թագավորության արքա Աքազը մտնում էր քաղաքացիական պատերազմի մեջ տաս հյուսիսային ցեղերի դեմ, որոնք կազմում էին հյուսիսային թագավորությունը: Ք.ա. 742 թվականի պատմությունը պատկերվեց Հուդայում՝ Սուրբ Գրքի բառացի փառավոր երկրում, որը բնակեցված էր բառացի հրեաներով և այս հատվածում ներկայացված էր ամբարիշտ ու անմիտ Աքազ թագավորով, և այսպիսով նախապատկերում էր 1863 թվականի օմեգա պատմությունը: 1863 թվականի օմեգա պատմությունը կատարվում է այն ժամանակաշրջանի ներսում, երբ Միացյալ Նահանգները իշխում են որպես երկրի գազան՝ աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը: Միացյալ Նահանգները հոգևոր փառավոր երկիրն են՝ կազմված բողոքական քրիստոնեությունից, որոնք ըստ Աստվածաշնչի հոգևոր հրեաներ են: Ք.ա. 742 թվականի ալֆա պատմության հյուսիսի և հարավի միջև քաղաքացիական պատերազմը պատկերում էր 1863 թվականի օմեգա պատմության հյուսիսի և հարավի միջև քաղաքացիական պատերազմը: Միասին այդ երկու վկաները պատկերում են արտաքին պատմությունը, որը տանում է մինչև կիրակնօրյա օրենքը, երբ հոգևոր փառավոր երկիրը ևս մեկ անգամ բաժանվելու է երկու դասերի:

Ք.ա. 742 թվականին հյուսիսային ուժը ներկայացնում էր Իսրայելի տասը հյուսիսային ցեղերի և Ասորիքի միջև դաշինք, այդպիսով նախապատկերելով արտաքին ուժի հետ դաշինք, ինչպես որ դա իրականացավ, երբ ստրկամետ պապականության աջակցությունը Քաղաքացիական պատերազմի ժամանակ տրվեց ստրկամետ հարավային նահանգներին: Ք.ա. 742 թվականին Ասորիքի արտաքին դաշնակիցը, և Քաղաքացիական պատերազմի ժամանակ պապականության արտաքին դաշնակիցը, մատնանշում է աշխարհային գլոբալիստների և գլոբալիստ Դեմոկրատների դաշինքը նրանց պատերազմի մեջ MAGA-իզմի դեմ, պատերազմ, որ սկսվեց 2015 թվականին, երբ չորրորդ և ամենահարուստ նախագահը ելավ և դրանով իսկ ամբողջ Յունաստանի թագավորությունը խռովեց, ըստ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի, երկրորդ համարի: Այդ խռովեցումը նույնականացնում է հեթանոսների արթնացումը Հովելի գրքում: «Յունաստանը» և «հեթանոսները» վիշապային իշխանության խորհրդանիշներ են, որը գազանի և սուտ մարգարեի հետ դաշինքով աշխարհը տանում է դեպի Արմագեդոն:

2015 թվականին հեթանոսներն արթնացան Հովելի մարգարեական կոչին՝ դեպի Հովսափատի հովիտը, որ նա նաև կոչեց դատաստանի հովիտ: 2015 թվականին Դոնալդ Թրամփը հայտարարեց նախագահի պաշտոնի իր թեկնածության մասին՝ այսպիսով խռովության մատնելով գլոբալիստական կայսրությունը, որը ներկայացված է որպես Հունաստան, և հեթանոսները սկսեցին իրենց երթը դեպի Արմագեդոն՝ ուկրաինական

պատերազմի սկզբից ընդամենը մեկ տարի անց՝ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարի կատարման մեջ:

Ք.ա. 742 թվականի և 1863 թվականի քաղաքացիական պատերազմները նույնացնում են Կիրակնօրյա օրենքի պատմությունը, որը նշանավորում է աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության ավարտը: Այդ վեցերորդ թագավորությունը սկսվեց Հեղափոխական պատերազմով, ուստի վեցերորդ թագավորության ավարտը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ցույց է տալիս Հեղափոխական պատերազմի կրկնությունը՝ հենց այն ժամանակ, երբ տեղի է ունենում Քաղաքացիական պատերազմը: Թե՛ քաղաքացիական, թե՛ հեղափոխական պատերազմ լինելու սահմանումն ու անվանակոչությունը հիմնված են տեսանկյունի վրա: Այն, ինչ Դեմոկրատներն այժմ անում են օրինական հետապնդման, յուրացման, խարդախության, անօրինական ներգաղթի և քարոզչության միջոցով, իրենք անվանում են գունավոր հեղափոխություն, սակայն այն անձինք, որոնք ընդդիմանում են նրանց գլոբալիստական խարդավանքներին, նույն այդ գործողությունները դիտում են որպես «քաղաքացիական» անկարգությունների հրահրում: Արդյո՞ք Antifa-ն հանցագործ է, թե՛ հերոս:

Երկու պատմական պատերազմները ներկայացնում են մեկ պառակտիչ պատերազմ, որը տեղի է ունենում վերջին Հանրապետական նախագահի պատմության ընթացքում: Ինչպես առաջին Հանրապետական նախագահի դեպքում, այնպես էլ պատերազմը կհաղթի վերջին Հանրապետական նախագահը, որին նույնպես նախապատկերել էր առաջին Նախագահը, որը նաև Հեղափոխական պատերազմի հաղթողն էր: Ըստ Դեմոկրատների՝ MAGA հեղափոխությունը ծնում է ներկայիս «քաղաքացիական անհանգստությունը»: Կախված ձեր անձնական քաղաքական համոզումներից՝ ներկայիս պատերազմը կամ հեղափոխական պատերազմ է, կամ քաղաքացիական պատերազմ: Մարգարեականորեն՝ այն երկուսն էլ է:

1863 թվականը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, և նույնը նաև 1844 թվականը, երբ երրորդ հրեշտակը եկավ կիրակնօրյա օրենքի պատգամով: 1844-ից մինչև 1863 թվականը ընկած ժամանակաշրջանը իր ամբողջ ընթացքի մեջ՝ սկզբից մինչև վերջ, կրում է կիրակնօրյա օրենքի դրոշմը: 1846 թվականին Ուայթերի ամուսնությունը, շաբաթի պահպանումը և Հարմեն ազգանունից Ուայթ ազգանվան անցումը նշանավորեցին, որ այն ամուսնությունը, որի մեջ մտել էին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, իր լրումին էր հասել, և այդ լրումը նշանավորեց երրորդ հրեշտակի փորձության գործընթացի սկիզբը, ճիշտ այնպես, ինչպես մանանայի հետ կապված եռակի շաբաթային փորձությունը նշանավորեց Կարմիր ծովի մկրտությանը հաջորդած տասը փորձությունների սկիզբը:

Մանան առաջին փորձությունն էր և ներկայացնում էր տասներորդ փորձությունը Կադեսում, քանի որ երկուսն էլ ներկայացնում են երրորդ հրեշտակի պատգամը և, հետևաբար, Կիրակնօրյա օրենքը:

«Ամեն շաբաթ, անապատում իրենց երկարատև պանդխտության ընթացքում, իսրայելացիները ականատես էին լինում եռակի մի հրաշքի, որը նախատեսված էր նրանց մտքերում շաբաթ օրվա սրբությունը դրոշմելու համար. վեցերորդ օրը երկակի քանակությամբ մանանա էր թափվում, յոթերորդ օրը՝ ոչինչ, իսկ շաբաթ օրվա համար անհրաժեշտ բաժինը պահպանվում էր անուշ և մաքուր, մինչդեռ եթե որևէ այլ ժամանակ այն պահվում էր հաջորդ օրվա համար, դառնում էր գործածության համար ոչ պիտանի»։ Patriarchs and Prophets, 296.

Տասը փորձություններից առաջինը «մաննայի» փորձությունն էր, որը ներկայացնում էր Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակների եռակի լուրը։ Ինչպես մաննայի դեպքում, այնպես էլ հրեշտակները ներկայացնում են շաբաթվա առաջին օրվա պաշտամունքի դեմ ուղղված եռակի նախազգուշացումը։ Մաննայի եռակի հրաշքը «նախատեսված էր նրանց մտքերում տպավորելու շաբաթի սրբությունը», ինչը, անշուշտ, երրորդ հրեշտակի նպատակը ևս է։ Մաննայով ներկայացված երեք հրաշքներից առաջինը ներառում էր երկնային հացի «ուտելը», և «ուտելը» ուշ անձրևի ժամանակաշրջանի ալֆա խորհրդանիշն է։ Երկրորդ հրաշքը ներկայացնում է երկրորդ հրեշտակի լուրը, որտեղ ներշնչանքը «կրկնապատկում է» բառերն ու արտահայտությունները՝ նշելու Բաբելոնի երկու անկումներով ներկայացված ժամանակաշրջանը, որովհետև «ընկավ, ընկավ Բաբելոնը»։ Երկրորդ հրաշքը վեցերորդ օրը մաննայի քանակի «կրկնապատկումն» էր։ Երրորդ հրաշքը յոթերորդ օրվա շաբաթի հացի պահպանումն էր։

Երեք հրեշտակների նախատիպ լինելով՝ մանանան առաջին հրեշտակն է, և ուստի պետք է պարունակի ամբողջ պատմությունը, որը Հայտնություն տասնչորսում բոլոր երեք հրեշտակների պատմությունն է։ Առաջին հրեշտակը երեք հրեշտակների լուրերի ամբողջության ֆրակտալն է։ Ֆրակտալը բարդ երկրաչափական ձև է, որը կարելի է բաժանել մասերի, որոնցից յուրաքանչյուրն ամբողջի փոքրացված պատճենն է։ Այս հատկությունը կոչվում է ինքնանմանություն։ Ֆրակտալները հաճախ ունեն մանրամասն կառուցվածք՝ անկախ նրանից, թե որքան ես մեծացնում պատկերը։ Ֆրակտալներ հանդիպում են մաթեմատիկայում, կենսաբանությունում, ֆիզիկայում, երկրաբանությունում, քիմիայում, աստղագիտությունում, ճարտարագիտությունում և ճանաչողության բազմաթիվ այլ ոլորտներում։

Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների «եռաստիճան կառուցվածքը» ներկայացված է առաջին հրեշտակի պատգամի մեջ, ուստի առաջին հրեշտակը երեք հրեշտակների «ֆրակտալն» է։ Դանիելի գրքի առաջին երեք գլուխները համապատասխանաբար ներկայացնում են առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամները, իսկ Դանիելի առաջին գլուխը պարունակում է նույն «եռաստիճան կառուցվածքը», որն արտահայտված է այդ երեք գլուխներում, ինչպես նաև երեք հրեշտակների և առաջին հրեշտակի փոխհարաբերության մեջ։

Մանանայի եռակի հրաշքը պետք է ուտվեր, իսկ Դանիելի առաջին գլուխը ուտելու մասին է։ Դանիելը հաղթահարեց սննդակարգի փորձությունը՝ Բաբելոնի կերակուրի փոխարեն ընտրելով ընդեղենը։ Այնուհետև նա փորձվեց իր արտաքին տեսքով, և նրա

արտաքին տեսքը առաջ բերեց զատում իր դեմքի արտահայտության և Բաբելոնի կերակուրը կերածների դեմքի արտահայտության միջև: Երկրորդ հրեշտակի լուրը Բաբելոնից զատվելու կոչն է զատման մի պատմության ընթացքում, որտեղ երկու դասակարգեր զարգացվում են, ապա դրսևորվում: Դանիելի համար այդ երկրորդ փորձությունը հանգեցրեց Նաբուգոդոնոսորի երրորդ փորձությանը, որը առաջին գլխի երրորդ փորձությունն էր և նախատիպավորում էր երրորդ գլխի ոսկե արձանի փորձությունը, որը Քույր Ուայթը բազմիցս նույնացնում է կիրակնօրյա օրենքի հետ, որն էլ երրորդ հրեշտակի լուրն է: Դանիելի առաջին գլուխը Դանիելի առաջին երեք գլուխների ֆրակտալն է, և այդ երեք գլուխները ներկայացնում են Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակներին, որոնցից առաջին հրեշտակը և Դանիելի առաջին գլուխը երկուսն էլ բոլոր երեք հրեշտակների և բոլոր երեք գլուխների ֆրակտալներն են:

«Անապատում իրենց երկար թափառման ողջ ընթացքում իսրայելացիները ամեն շաբաթ ականատես էին լինում եռակի հրաշքի, որը նպատակ ուներ նրանց մտքի մեջ դրոշմելու Շաբաթի սրբությունը. վեցերորդ օրը մանանայի կրկնակի քանակություն էր թափվում, յոթերորդ օրը՝ ոչինչ, իսկ Շաբաթի համար անհրաժեշտ բաժինը պահպանվում էր անապատական ու մաքուր, մինչդեռ եթե որևէ այլ ժամանակ այն պահվում էր մինչև հաջորդ օրը, գործածության համար անպիտան էր դառնում:»

«Մանանայի տրման հետ կապված հանգամանքներում մենք ունենք անհերքելի ապացույց, որ Շաբաթը չի հաստատվել, ինչպես շատերը պնդում են, այն ժամանակ, երբ օրենքը տրվեց Մինայի վրա: Մինչ իսրայելացիները կհասնեին Մինա, նրանք հասկանում էին, որ Շաբաթը պարտադիր է իրենց համար: Այն բանի մեջ, որ նրանք պարտավոր էին ամեն ուրբաթ Շաբաթի համար նախապատրաստվելով կրկնակի բաժին մանանա հավաքել, երբ այն չէր ընկնելու, հանգստյան օրվա սուրբ բնույթը շարունակաբար դրոշմվում էր նրանց վրա: Եվ երբ ժողովրդի մի մասն Շաբաթ օրը դուրս եկավ մանանա հավաքելու, Տերը հարցրեց. «Մինչև ե՞րբ պիտի մերժեք պահել Իմ պատվիրաններն ու Իմ օրենքները»:» Նահապետներ և մարգարեներ, 296:

Մանանան հավաքելն ու ուտելը նախապատկերում է Հայտնության տասներորդ գլխում Հովհաննեսի կողմից հրեշտակի ձեռքից փոքր գրքույկը վերցնելը (հավաքելը) և ապա այն ուտելը:

Եվ ես գնացի հրեշտակի մոտ ու նրան ասացի. «Տո՛ւր ինձ այդ փոքրիկ գիրքը»: Եվ նա ինձ ասաց. «Առ այն և կե՛ր այն. և այն քո որովայնը դառն կդարձնի, բայց քո բերանում մեղրի պես քաղցր կլինի»: Հայտնություն 10:9:

Նախ Հովհաննեսը պետք է գնար հրեշտակի մոտ և խնդրեր, ապա պետք է «վերցներ» փոքրիկ գիրքը, և ապա պետք է այն «ուտեր»: Հովհաննեսը, գնալով դեպի հրեշտակը և խնդրելով, ներկայացնում է առաջին հրեշտակի երեք քայլերը, որոնց հաջորդում են վերցնելու երկրորդ քայլը և ուտելու երրորդը: Մանան հավաքելը և/կամ ուտելը երեք մանանական փորձություններից առաջինն է, սակայն իր մեջ պարունակում է բոլոր երեք մանանական փորձությունների ֆրակտալը: Մանան հավաքելն ու ուտելը նախապատկերում է Երեմիային:

Քո խոսքերը գտնվեցին, և ես կերա դրանք, և քո խոսքը եղավ իմ սրտի ուրախությունն ու ցնծությունը, որովհետև ես քո անունով եմ կոչվում, ո՛վ Ձորաց Տեր Աստված: Երեմիա 15:16.

Նրա «խոսքերը գտնվեցին» Երեմիայի կողմից, երբ նա որոնեց և ապա խնդրեց փոքրիկ գիրքը: Նրա խոսքը գտնվեց, երբ մանան հավաքվեց: Մանան հավաքելն ու ուտելը նախատիպում է Եզեկիելին, որ կերավ իրեն տրված գիրքը, և դրանով իսկ ցույց է տալիս, որ գիրքը ուտելուց հրաժարվելը նույնն է, ինչ լինել ապստամբ տուն:

Բայց դու, մարդո՛ւ որդի, լսիր, թե ես ինչ եմ ասում քեզ. մի՛ եղիր ապստամբ, ինչպես այն ապստամբ տունը. բաց քո բերանը և կեր այն, ինչ ես տալիս եմ քեզ: Եվ երբ նայեցի, ահա, մի ձեռք մեկնված էր դեպի ինձ, և ահա, նրա մեջ մի գրքի մագաղաթ կար: Եվ նա բացեց այն իմ առաջ, և այն գրված էր ներսից ու դրսից, և նրա մեջ գրված էին ողբեր, սուգ և վա՛յ: Ավելին, նա ասաց ինձ. Մարդո՛ւ որդի, կեր այն, ինչ գտնում ես. կեր այս մագաղաթը և գնա խոսիր Իսրայելի տան հետ:

Այնուհետև ես բացեցի իմ բերանը, և նա ինձ տվեց ուտելու այն մագաղաթը: Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդու որդի՛, կերակրիր քո փորը և լցրու քո ընդերքը այս մագաղաթով, որ ես տալիս եմ քեզ»: Այնժամ ես կերա այն, և այն իմ բերանում մեղրի պես քաղցր էր: Եզեկիել 2:8–3:3:

Եթե Եզեկիելը հրաժարվեր ուտել այն փոքրիկ գիրքը, նա պիտի գտնվեր ապստամբ տան մեջ, իսկ «գրքի» այն «մագաղաթը», որ նա պետք է ուտեր, ներկայացված էր որպես «ողբեր, սուգ և վայ»,՝ ներկայացնելով վերջին օրերի եռակի պատգամը: Վերջին օրերի այդ եռակի պատգամը Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակների պատգամներն են, և այն համատեքստը, որի մեջ Եզեկիելը ներկայացնում է այդ երեք պատգամները, իսլամի և երրորդ վայի համատեքստն է: Այդ երեք պատգամներն ունեն ալֆա և օմեգա, և երրորդը «վայ» է՝ իսլամի հիմնական խորհրդանիշը, ուստի ալֆան պետք է համապատասխանի օմեգային. հետևաբար «ողբերը» ներկայացնում են այն ողբերը, որ սկսվեցին 9/11-ին՝ յոթերորդ փողի և երրորդ վայի գալուստով, որոնք աստիճանաբար պիտի սաստկանային մինչև իսկ յոթ վերջին պատուհասները: Հայտնություն տասնմեկի կիրակնօրյա օրենքի «երկրաշարժի» ժամանակ երրորդ վայը շուտով գալիս է, և ներշնչանքը մեզ հայտնում է, որ Եսայիա տասի անհրավ հրամանագիրը հենց այդ կիրակնօրյա օրենքն է: Համարը սկսվում է՝ հայտարարելով «վայ» նրանց վրա, ովքեր անհրավ հրամանագրեր են արձակում:

Մանան ուտելը երեք փորձություններից առաջինն էր, երկրորդը՝ պատրաստության օրը «կրկնապատկվելը»: Եվ ինչի՞ էին նրանք պատրաստվում: Նրանք պատրաստվում էին Շաբաթվա փորձությանը, որը երրորդ հրեշտակի պատգամն է:

Այդ եռակի հրաշքը նաև տասը փորձություններից առաջինը կամ ալֆա փորձությունն էր: Աստված առաջին փուլում տվեց մանանա, ապա երկրորդ փուլում տվեց «կրկնակի» բաժին, բայց երրորդում՝ ոչինչ: Երրորդ փորձությունը տարբերվում է առաջին երկու փորձություններից, որովհետև երրորդը վճռորոշ քննությունն է: Այդ երեք փորձությունները ներկայացնում են տասը փուլից բաղկացած փորձության ընթացքի

ալֆան, որը տանում է դեպի առաջին Կադես:

Եթե ուսումնասիրեք տարբեր աստվածաբաններին, կգտնեք տաս փորձությունների բազմաթիվ ցուցակներ, որոնք իրենց եզրակացությանը հասնում են առաջին Կադեսում: Դրանց գրեթե բոլորը Կարմիր ծովը ներառում են որպես տաս փորձություններից մեկը, իսկ ոմանք՝ պատմական հանգրվաններ Կարմիր ծովից առաջ՝ պատուհասների ընթացքում: Նրանք բոլորը սխալվում են:

Առաջին փորձությունը մանան է: Պողոսը պարզորոշ ասում է, որ Կարմիր ծովի անցնելը մկրտություն էր:

Ավելին, եղբայրներ՝, չեմ ցանկանում, որ դուք անտեղյակ լինեք, թե ինչպես մեր բոլոր հայրերը ամպի տակ էին, և բոլորն էլ անցան ծովի միջով, և բոլորն էլ Մովսեսի մեջ մկրտվեցին՝ ամպի մեջ և ծովի մեջ: Ա Կորնթացիներ 10:1, 2.

Մովսեսը նախապատկերում է Հիսուսին, իսկ Հիսուսի մկրտությունը մատնանշում է փորձության մի ընթացք, որ իր բնույթով եռակի է՝ սկսվելով ախորժակի փորձությունից և շեշտադրելով այն: Խաչը նախապատկերված էր Եգիպտոսի Զատիկով: Երբ նրանք Կարմիր ծովի մյուս կողմը էլան, Քրիստոսը հարություն առավ որպես երախայրի ընծա: Երբ Նա Հովհաննես Մկրտչի ձեռքով դուրս եկավ ջրային գերեզմանից, Քրիստոսը (երախայրի ընծան) սկսեց քառասնօրյա փորձության մի ընթացք: Այն բանից հետո, երբ Նա հարություն առավ՝ ինչպես նախապատկերված էր Իր մկրտությամբ, քառասուն օր Քրիստոսը երես առ երես հաղորդակցվում էր աշակերտների հետ: Փորձության ընթացքը սկսվում է Կարմիր ծովի անցումից հետո, նույնքան հաստատ, որքան որ Քրիստոսը, հենց որ ջրից դուրս եկավ, Հոգու կողմից տարվեց անապատ:

Քրիստոսի համար առաջին փորձությունը ախորժակն էր, որովհետև Երկնքի Հացը Իր օծյալ գործը ձեռնարկեց հենց այնտեղից, որտեղ Ադամը ընկել էր: Կարմիր ծովից հետո առաջին փորձությունը մանանայի եռակի փորձությունն է, որը նախապատկերում է Երկնքի Հացի վրա եղած եռակի փորձությունը: Քրիստոսի փորձությունը սկսվեց այն բանից հետո, երբ Նա ջրից դուրս եկավ, ուստի տասը փորձությունները նույնպես պետք է սկսվեն այն բանից «հետո», երբ նրանք ջրից դուրս եկան: Այնուհետև Քրիստոսը բախվեց եռակի փորձության, որը դրված էր ախորժակի համատեքստում, ինչպես նախապատկերված էր մանանայի եռակի փորձությամբ, որ սկսվեց այն բանից հետո, երբ Հոգին հին Իսրայելին դուրս էր բերել Եգիպտոսից և դեպի անապատ տարել:

Այլ ցանկերը, որոնք ենթադրություններ են անում այն մասին, թե տասը փորձություններով, որոնք իրենց գազաթնակետին են հասնում Կադեսում, ինչ ապստամբություններ են ներկայացված, Ահարոնի ոսկե հորթի ապստամբությունը նույնացնում են այդ տասը փորձություններից մեկի հետ, սակայն նրանք սխալվում են:

Ոսկե հորթի գայթակղությունը ներկայացնում է երկու փորձություն: Սա ոսկե հորթի խորհրդաբանության էական տարրն է: Կռապաշտությունը, որ դրսևորվեց, երբ ժողովուրդը կարծեց, թե Աստված չի տեսնի, հաջորդվեց Մովսեսի վերադարձով: Այնուհետև ժողովուրդը ընտրություն կատարեց՝ շարունակել մնալ կռապաշտներ

Աստծու լիակատար տեսադաշտում, ինչպես ներկայացված էր Մովսեսով:

Կրկնակիորեն սաստկացող ապստամբության մեջ մենք տեսնում ենք ցեղերի մարգարեական բաժանումը, երբ Ղևիի ցեղը բացառապես նշանակվեց սրբարանի ծառայության համար, որովհետև մինչև այդ ապստամբությունը սրբարանի գործը պիտի կատարվեր ամեն ցեղի անդրանիկների կողմից: Այլևս այդպես չէր լինելու: Այժմ հավատարիմ Ղևիի ցեղը պիտի պահպանի տաճարը: «Բաժանումը» կամ «երկուսի» մեջ առանձնացումը ոսկե հորթի մարգարեական բնութագրի մի տարր է:

Ահարոնի ապստամբությունը նախապատկերում էր Իսրայելի հյուսիսային թագավորության առաջին թագավոր Երոբովամի ապստամբությունը: Երոբովամը «կրկնապատկում» է ոսկե հորթերը՝ մեկը դնելով Բեթելում, իսկ մյուսը՝ Դանում: Ահարոնն ու Երոբովամը ներկայացնում են զուգահեռ պատմություններ, և դա է գազանի պատկերի կազմավորման պատմությունը: Գազանի պատկերի պատմությունը կատարվում է երկու ժամանակահատվածներում, որոնք բաժանվում են Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքով: Գազանի պատկերը եկեղեցու և պետության միավորման խորհրդանիշն է, որը նախ հաստատվում է Միացյալ Նահանգներում, ապա՝ աշխարհում:

Գազանի պատկերի խորհրդանիշների հետ միշտ կապված է բաժանում: Ահարոնի դեպքում դա Ղևիցիների առանձնացումն էր, իսկ Հերոբովամի դեպքում՝ տասներկու ցեղերի բաժանումը՝ երկու հարավային և տասը հյուսիսային ցեղերի:

Այդ եկեղեցի-պետություն հարաբերության խորհրդանիշը Հովհաննեսը Հայտնության գրքում կոչում է «գազանի պատկերը»: Ահարոնի և Հերոբովամների ոսկե հորթերը գազանի պատկերներ էին, և այն գազանը, որի պատկերներն էին դրանք, Բաբելոնն է, որովհետև Աստվածաշնչի մարգարեության առաջին թագավորությունը Դանիել գրքի երկրորդ գլխում ներկայացված է «ոսկի» գլխով: Գազանի պատկերը ներկայացնում է երկու փորձություն, որովհետև փորձությունն առաջինը բերվում է երկրի գազանի՝ Միացյալ Նահանգների վրա, ապա Հայտնության տասներեքերորդ գլխում Միացյալ Նահանգները աշխարհին հարկադրում է կանգնեցնել գազանի պատկերը: Առաջին փորձությունը ԱՄՆ-ն է, ապա՝ աշխարհը:

«Երբ Ամերիկյան՝ կրոնական ազատության երկիրը, կմիավորվի Պապականության հետ՝ խիղճը բռնադրելու և մարդկանց ստիպելու պատիվ տալ կեղծ շաբաթին, ապա երկրի բոլոր երկրների ժողովուրդները կառաջնորդվեն հետևելու նրա օրինակին»: Վկայություններ, հատոր 6, էջ 18:

«Օտար ազգերը կհետևեն Միացյալ Նահանգների օրինակին: Թեև նա է առաջնորդում, սակայն նույն ճգնաժամը վրա կհասնի մեր ժողովրդին աշխարհի բոլոր մասերում»: Վկայություններ, հատոր 6, 395:

Ոսկե հորթի ապստամբությունը երկակի է և նշում է առաջին ինը փորձություններից երկուսը, որոնք տանում են դեպի տասներորդ և վերջին փորձությունը՝ առաջին Կադեսում: Երբ Ահարոնի և Երոբովամի ապստամբությունները միացվում են իրար՝

«տող առ տող», տեսնում ես Ահարոնին՝ քահանայապետին, որ ներկայացնում է եկեղեցին, և Երոբովամին՝ Իսրայելի թագավորին, որ ներկայացնում է պետությունը: Այս երկու գծերը միասին եկեղեցի-պետություն միավորման խորհրդանիշ են: Երոբովամի երկու զոհասեղանները կանգնեցվեցին Բեթելում (նշանակում է եկեղեցի) և Դանում (նշանակում է դատաստան), և միասին ներկայացնում են եկեղեցու և պետության միավորումը: Այս դրույթները հաստատելով՝ կսկսենք նույնականացնել տասը փորձությունները:

Տասը փորձությունները դրված են շաբաթօրյա հանգստի համատեքստում (Եբրայեցիներ 3–4): Դրանք սկսվում են մանանայի եռակի հրաշքով և դրա՝ Շաբաթի վերաբերյալ դատով, և ավարտվում են տասներորդ փորձությամբ՝ առաջին Կադեսում: Այդ առաջին Կադեսը «Գրություններում գրգռության օրն» է, և Պողոսը վերջին ապստամբությունը դնում է շաբաթօրյա փորձության համատեքստում: Ալֆա փորձությունը Շաբաթն էր, ինչպես խորհրդանշված էր մանանայով, և տասներորդ ու օմեգա փորձությունը առաջին Կադեսում նույնպես շաբաթօրյա հանգիստն էր: Ալֆան և Օմեգան միշտ ներկայացնում են ավարտը՝ սկզբի հետ:

Ուստի, ինչպես Սուրբ Հոգին է ասում. «Այսօր, եթե Նրա ձայնը լսեք, մի՛ կարծրացրեք ձեր սրտերը, ինչպես ապստամբության ժամանակ, անապատում փորձության օրը, երբ ձեր հայրերը փորձեցին Ինձ, քննեցին Ինձ և քառասուն տարի տեսան Իմ գործերը: Ուստի Ես զայրացա այդ սերնդի վրա և ասացի. «Նրանք միշտ իրենց սրտով մոլորվում են, և Իմ ճանապարհները չեն ճանաչել»: Եվ Ես Իմ բարկության մեջ երդվեցի. «Նրանք Իմ հանգստի մեջ չեն մտնի»:»

Զգո՛ւյշ եղեք, եղբայրներ՝, որ ձեզանից որևէ մեկի մեջ չլինի անհավատության չար սիրտ՝ կենդանի Աստծուց հեռանալու համար: Այլ միմյանց ամեն օր հորդորեցե՛ք, քանի դեռ կոչվում է «Այսօր», որպեսզի ձեզանից որևէ մեկը մեղքի խաբեությամբ չկարծրանա: Որովհետև մենք Քրիստոսի մասնակիցներ ենք դարձել, եթե մեր վստահության սկզբնավորումը մինչև վերջ հաստատուն պահենք.

Մինչ ասված է. «Այսօր, եթե նրա ձայնը լսեք, ձեր սրտերը մի՛ կարծրացրեք, ինչպես բարկացնելու ժամանակ»: Ոմանք, երբ լսեցին, բարկացրին. սակայն ոչ բոլորը, որ Մովսեսով Եգիպտոսից դուրս էին եկել: Բայց ո՞ւմ վրա էր նա քառասուն տարի զայրացած. չէ՞ որ նրանց վրա, ովքեր մեղանչեցին, որոնց դիակներն ընկան անապատում: Եվ ո՞ւմ երդվեց, թե նրանք պիտի չմտնեն իր հանգստի մեջ, եթե ոչ նրանց, որ չհավատացին: Արդ, տեսնում ենք, որ նրանք չկարողացան մտնել անհավատության պատճառով:

Ուստի երկյուղ կրենք, որպեսզի, քանի դեռ մնում է Նրա հանգստի մեջ մտնելու խոստումը, ձեզնից որևէ մեկը չերևա, թե զրկվել է դրանից: Որովհետև մեզ էլ ավետարանը քարոզվեց, ինչպես և նրանց. բայց լսված խոսքը նրանց օգուտ չտվեց, որովհետև այն հավատքով չմիավորվեց նրանց մեջ, ովքեր լսեցին այն:

Քանզի մենք, որ հավատացինք, մտնում ենք հանգստության մեջ, ինչպես Նա ասաց. «Ինչպես երդվեցի իմ բարկության մեջ, թե նրանք չեն մտնի իմ հանգստության մեջ», թեև գործերը կատարուած էին աշխարհի հիմնումից իսկ: Որովհետև մի տեղ

յոթերորդ օրվա մասին այսպես ասաց. «Եվ Աստված յոթերորդ օրը հանգստացավ իր բոլոր գործերից»: Եվ դարձյալ այս տեղում՝ «Թե նրանք պիտի մտնեն իմ հանգստության մեջ»:

Ուրեմն, քանի որ մնում է, որ ոմանք մտնեն այնտեղ, և նրանք, որոնց դա առաջինը ավետվեց, անհավատության պատճառով չմտան, դարձյալ սահմանում է մի որոշակի օր՝ Դավթի մեջ ասելով. «Այսօր», այսքան երկար ժամանակից հետո, ինչպես ասված է. «Այսօր, եթե լսեք Նրա ձայնը, մի՛ կարծրացրեք ձեր սրտերը»:

Որովհետև եթե Հիսուսը նրանց հանգիստ տված լիներ, ապա դրանից հետո ուրիշ օրվա մասին չէր խոսի:

Այսպիսով, Աստծու ժողովրդի համար մնում է հանգիստ: Որովհետև ով մտել է Նրա հանգիստը, նա էլ դադարել է իր գործերից, ինչպես Աստված՝ Իր գործերից: Ուրեմն ջանանք մտնել այն հանգստի մեջ, որպեսզի ոչ ոք չընկնի անհավատության նույն օրինակի հետևելով: Եբրայեցիներ 3:8–4:11:

«Բարկացման օրը» Հեսուի և Քաղեբի պատգամը մերժվեց: Այդ հատվածը հիմնված է մի դասի վրա, որը չի մտնելու, որովհետև չի հավատացել այն պատգամին, որ լսել է: Այդ պատգամը ներկայացված է «հանգիստ»-ով:

«Նրանք, ովքեր չեն կամենում Տիրոջ մատուցել հավատարիմ, ջերմեռանդ, սիրառատ ծառայություն, չեն գտնի հոգևոր հանգիստ ոչ այս կյանքում, ոչ էլ գալիք կյանքում: «Ուրեմն Աստծու ժողովրդի համար հանգիստ է մնում.... Ուրեմն ջանանք մտնել այն հանգստի մեջ, որպեսզի ոչ ոք նույն անհավատության օրինակով չընկնի»: Այստեղ ասված հանգիստը շնորհի հանգիստն է, որ ստացվում է պատվիրանին հետևելով: «Ջանասիրաբար աշխատեցեք»: Pacific Union Recorder, November 7, 1901.

«Հանգիստը» մի պատգամ է, որը ներկայացված է Հեսուի և Քաղեբի պատգամով: Պողոսը կիրառում է յոթերորդ օրվա Շաբաթի հետ առնչվող ճշմարտությունները՝ որպես «հանգստի» այն պատգամի խորհրդանիշ, որը մերժվեց նրանց կողմից, ովքեր վիճակված էին մեռնել անապատում:

«Այսօր, եթե Նրա ձայնը լսեք» արտահայտությունը նույնն է, ինչ Հայտնության գրքի շեշտադրումը՝ ցանկացած մարդու վերաբերյալ, ով լսում է Հոգու ձայնը, այսինքն՝ լսում է Հոգու պատգամը, որն էլ վերջին անձրևի պատգամն է, որն էլ «հանգստի» պատգամն է: Կադեսում այդ ձայնը հնչեց, և ապստամբները նոր առաջնորդ ընտրեցին, որպեսզի նրանց Եգիպտոս վերադարձնի: Այս գրգռության պատմությունը ներկայացված է Սաղմոս 95-ում և Պողոսի կողմից՝ Եբրայեցիներին թղթում: Այդ պատմությունը ցույց է տալիս հին Իսրայելի ձախողումը նրանց տասներորդ փորձության ժամանակ: Տասը փորձությունների ալֆա փորձությունը սկսվեց մանանայի եռակի հրաշքով, որը ներկայացնում էր երեք հրեշտակների լուրերը, Աստծո Օրենքը, շաբաթվա հանգիստը, Երկնքի Հացը, հնազանդությունը և դատաստանը,— իսկ տասը փորձություններից վերջինը «հանգստի» փորձությունն էր: Քույր Ուայթի ասելով՝ շնորհի «հանգիստը» վերջին անձրևի խորհրդանիշն է: Կադեսը խորհրդանիշ է այն փորձության, թե

ընդունե՞լ, թե՞ մերժել վերջին անձրևի պատգամը, որը ներկայացվում է «տոդ առ տոդ»:

Տոդ առ տոդ «հանգիստը» Սուրբ Հոգու հեղումն է, որը ներկայացված է որպես վերջին անձրև: «Հանգիստը» նաև յոթերորդ օրվա շաբաթն է՝ հենց այն կնիքը, որ դրվում է հավատարիմների վրա վերջին անձրևի ժամանակաշրջանում: «Հանգիստը» այն շնորհն է, որը ներկայացնում է այն գործությունը, որ հաղորդվում է հարյուր քառասունչորս հազարին, երբ նրանց մեղքերը հավիտյան ջնջվում են: Այդ շնորհը միայն այն հաղորդվող գործությունը չէ, որ ներկայացնում է սրբացումը, այլ նաև այն շնորհն է, որ արդարացում է պարգևում, երբ Քրիստոսի արյունը գործածվում է ապաշխարող հոգու մեղքերը հեռացնելու համար: Շնորհի «հանգիստը» Քրիստոսի արդարության լուրն է՝ մի արդարություն, որը տալիս է շնորհը (գործությունը)՝ առանց մեղանչելու ապրելու համար, և այն շնորհը, որը լաոդիկեցուն փոխակերպում է ֆիլադելփիացու: Արդարացման շնորհով փոխակերպվելուց հետո նախկին լաոդիկեցին, որպես ֆիլադելփիացի, շնորհի գործությամբ ընթանում է սրբացված այն ճանապարհով, որ տանում է դեպի փառավորություն: «Հանգիստը» երրորդ հրեշտակի լուրն է, ինչպես ներկայացված է «Ճշմարտապես հավատով արդարացում» ձևակերպմամբ: Քանի որ այդպես է, Կադեսը մատնացույց էր անում 1888 թվականը:

Առաջին Կադեսը նույնացնում է «հանգստի» պատգամը, որը «ավետարանի» պատգամն է: Հավիտենական ավետարանը Քրիստոսի գործն է՝ եռակի փորձության ընթացք ներմուծելու մեջ, որը զարգացնում, ապա նաև դրսևորում է երկրպագուների երկու դաս: «Հանգստի» մասին հավիտենական ավետարանի պատգամը առաջին Կադեսում ներկայացնում է հավիտենական ավետարանի եռակի պատգամը, որը դեկավարվում է Սուրբ Հոգու եռակի գործով, Ով մերկացնում է մեղքի, արդարության և դատաստանի վերաբերյալ: Այդ երեք քայլերը նույնական են մանանայի փորձության մեջ եղած փորձության այդ նույն երեք քայլերին:

Տասը փորձությունները սկսվում են եռակի փորձության ընթացքով՝ շեշտադրելով Աստծո Օրենքը, Շաբաթը և մարդկության պատասխանատվությունը՝ ուստելու և մարսելու Աստծո պատգամը: Տասը փորձություններից առաջինը եռակի էր, ինչպես և տասներորդը: Առաջին փորձությունը գործածում է մանանան՝ որպես Երկնքի Հացի խորհրդանիշ, որը բարձրացնում է յոթերորդ օրվա Շաբաթը: Վերջին փորձությունը գործածում է «հանգիստը»՝ որպես վերջին անձրևի վերջնական փորձության ընթացքի խորհրդանիշ, որն իր գազաթնակետին է հասնում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ նրանք, ովքեր ներկայացնում են Երկնքի Հացը, բարձրացվում են որպես Շաբաթի դրոշ:

Տասը փորձությունների սկզբնավորությունը, ինչպես նաև տասը փորձությունների ավարտը, շեշտադրում են Շաբաթը և Շաբաթի հետ կապված ավետարանական լուրը, որը երրորդ հրեշտակի հավիտենական ավետարանն է: Առաջին Կադեսը տասը փորձությունների օմեզան է, ուստի տասը փորձությունների ալֆան ևս պետք է ունենա նույն հատկանիշները: Կադեսը ներկայացնում էր 1863 թվականը, երբ Տերը կամենում էր ավարտել Իր գործը և Իր ժողովրդին տուն տանել, սակայն Ավետյաց երկիր մուտք գործելը հետաձգվեց:

«Հետևյալ սուրբգրային հատվածները կարդալով՝ մենք կտեսնենք, թե Աստված ինչպես էր դիտում հին Իսրայելին.

«Որովհետև Տերը Հակոբին ընտրեց Իրեն համար, և Իսրայելին՝ որպես Իր հատուկ սեփականություն»: Սաղմոս 135:4:

«Որովհետև դու քո Տեր Աստծու համար սուրբ ժողովուրդ ես, և Տերը քեզ ընտրել է, որ Իր համար յուրահատուկ ժողովուրդ լինես երկրի վրա եղող բոլոր ազգերից վեր»: Երկրորդ Օրինաց 14:2:

«Որովհետև դու սուրբ ժողովուրդ ես քո Տեր Աստծու համար. քո Տեր Աստվածը քեզ ընտրել է, որպեսզի դու լինես Իր հատուկ ժողովուրդը երկրի երեսի վրա եղող բոլոր ժողովուրդներից վեր: Տերը ձեզ վրա Իր սերը չորեք և ձեզ չընտրեց այն պատճառով, որ դուք թվով ավելի շատ էիք, քան որևէ ժողովուրդ. քանզի դուք բոլոր ժողովուրդներից ամենաքիչն էիք»: Բ Երկրորդ 7:6, 7.

«Որովհետև ինչո՞վ պիտի այստեղ հայտնի լինի, թե ես և Քո ժողովուրդը շնորհ ենք՝ գտել Քո աչքերի առաջ. մի՞ թե ոչ նրանով, որ Դու մեզ հետ ես գնում. և այդպես մենք ես ու Քո ժողովուրդը, պիտի առանձնացվենք երկրի երեսի վրա եղող բոլոր ժողովուրդներից»: Ելք 33:16:

«Որքա՞ն հաճախ հին Իսրայելը ապստամբեց, և որքա՞ն հաճախ դատաստաններ հասան նրանց, և հազարավորներ կոտորվեցին, որովհետև չէին լսում այն Աստծու պատվիրանները, որ ընտրել էր նրանց: Աստծու Իսրայելը այս վերջին օրերում մշտական վտանգի մեջ է՝ աշխարհի հետ խառնվելու և Աստծու ընտրյալ ժողովուրդ լինելու բոլոր նշանները կորցնելու: Կարդացե՛ք դարձյալ Տիտոս 2:13–15: Այստեղ մենք բերվում ենք մինչև վերջին օրերը, երբ Աստված Իր համար մաքրում է մի առանձնահատուկ ժողովուրդ: Մի՞ թե պիտի բարկացնենք Նրան, ինչպես արեց հին Իսրայելը: Մի՞ թե պիտի Նրա բարկությունը բերենք մեզ վրա՝ Նրանից հեռանալով, աշխարհի հետ խառնվելով և մեզ շրջապատող ազգերի պղծություններին հետևելով»: Վկայություններ, հատոր 1, 282, 283:

Քույր Ուայթը հարցնում է. «Մի՞ թե պիտի Նրան բարկացնենք, ինչպես հին Իսրայելն արեց»: Մենք Նրան բարկացնում ենք՝ խառնվելով աշխարհին, որը խորհրդանշվում է Եգիպտոսով՝ հենց այն վայրով, ուր Կադեշի ապստամբները առաջնորդ էին փնտրում, որպեսզի նրանց կրկին այնտեղ առաջնորդեր: 1863 թվականին Եգիպտոս վերադառնալու ցանկությունը և նոր առաջնորդ ընտրելը ներշնչմամբ ներկայացվում է որպես աշխարհի հետ միավորվելու ցանկություն:

Այն հատվածին, որ այժմ դիտարկում ենք, նախորդում էր Քույր Ուայթի մեկնաբանությունը այն մասին, թե հին Իսրայելը չմտավ հանգստի մեջ: Նրանց շարունակական ապստամբության համատեքստում նա ներկայացրեց այն համարները, որոնք ցույց են տալիս, թե ինչպես Աստված կամենում էր հարաբերվել Իր հարսի հետ, բայց Իր հարսը մերժեց: Հետևյալ հատվածը նախաբանում է այն, ինչ մենք հենց նոր կարդացինք:

Իր գրառած հատվածում նա ասում է. «Աստված Իր ժողովրդից պահանջում էր վստահել միայն Իրեն: Նա չէր ցանկանում, որ նրանք օգնություն ստանային նրանցից, ովքեր Իրեն չէին ծառայում»: 1863 թվականին Լաոդիկեական միլլերիական ադվենտիզմը դաշինք կնքեց Միացյալ Նահանգների կառավարության հետ՝ աջակցություն ստանալու իրենց ջանքերում՝ կանխելու համար, որ իրենց երիտասարդ տղամարդիկ զորակոչվեն ամերիկյան պատմության ամենամահաբեր պատերազմին:

«Այստեղ մենք կարդում ենք այն նախազգուշացումները, որ Աստված տվել էր հին Իսրայելին: Նրա բարի կամքը չէր, որ նրանք այդքան երկար թափառեին անապատում. եթե նրանք հնազանդվեին և սիրեին առաջնորդվել Նրանից, Նա անմիջապես կբերեր նրանց Ավետյաց երկիրը. բայց որովհետև նրանք անապատում այնքան հաճախ վշտացրին Նրան, Նա Իր բարկության մեջ երդվեց, որ նրանք չպիտի մտնեն Իր հանգիստը՝ բացի այն երկուսից, որոնք ամբողջապես հետևեցին Նրան: Աստված Իր ժողովրդից պահանջում էր վստահել միայն Իրեն: Նա չէր ցանկանում, որ նրանք օգնություն ստանային նրանցից, ովքեր չէին ծառայում Նրան:»

«Խնդրում եմ կարդացեք Եզրաս 4:1–5. «Երբ Հուդայի և Բենիամինի հակառակորդները լսեցին, թե գերությունից վերադարձածները տաճար են կառուցում Իսրայելի Տեր Աստծու համար, այն ժամանակ նրանք եկան Զորաբաբելի ու հայրապետների գլխավորների մոտ և ասացին նրանց. «Թող մեզ էլ ձեզ հետ միասին կառուցել, որովհետև մենք էլ, ինչպես դուք, ձեր Աստծուն ենք փնտրում, և Նրան զոհեր ենք մատուցում Ասորեստանի արքա Ասարխադոնի օրերից ի վեր, որ մեզ այստեղ բերեց»: Բայց Զորաբաբելը, Հեսուն և Իսրայելի հայրապետների գլխավորներից մնացածները նրանց ասացին. «Դուք մեզ հետ ոչ մի առնչություն չունեք մեր Աստծու համար տուն կառուցելու մեջ, այլ մենք միայնակ միասին պիտի կառուցենք Իսրայելի Տեր Աստծու համար, ինչպես մեզ պատվիրել է Պարսկաստանի արքա Կյուրոս թագավորը»: Այն ժամանակ երկրի ժողովուրդը թուլացրեց Հուդայի ժողովրդի ձեռքերը և խանգարեց նրանց շինարարության մեջ, և նրանց դեմ խորհրդականներ վարձեց՝ նրանց նպատակը տապալելու համար»:

«Եզրա 8:21–23. «Այն ժամանակ, այնտեղ՝ Ահավա գետի մոտ, ծով հոչակեցի, որպեսզի խոնարհեցնենք ինքներս մեզ մեր Աստծու առաջ և Նրանից խնդրենք ուղիղ ճանապարհ մեզ համար, մեր փոքրիկների համար և մեր ամբողջ ունեցվածքի համար: Որովհետև ամաչում էի թագավորից զորականների և հեծյալների գունդ խնդրել, որ ճանապարհին մեզ օգնեն թշնամու դեմ, քանի որ թագավորին ասել էինք. “Մեր Աստծու ձեռքը բարության համար բոլոր նրանց վրա է, ովքեր փնտրում են Նրան, իսկ Նրա զորությունն ու Նրա բարկությունը՝ բոլոր նրանց դեմ, ովքեր լքում են Նրան”: Ուստի ծով պահեցինք և այս բանի համար աղաչեցինք մեր Աստծուն, և Նա լսեց մեզ»:

«Մարգարեն և այս հայրերը երկրի ժողովրդի հանդեպ չէին վերաբերվում որպես ճշմարիտ Աստծու երկրպագուների, և թեև նրանք բարեկամություն էին դավանում ու ցանկանում էին օգնել նրանց, սակայն չէին համարձակվում նրանց հետ միավորվել որևէ բանում, որ առնչվում էր Նրա պաշտամունքին: Երբ ելնում էին

Երուսաղեմ՝ Աստծու տաճարը կառուցելու և Նրա պաշտամունքը վերականգնելու համար, ճանապարհին օգնություն ստանալու նպատակով չէին խնդրում թագավորի աջակցությունը, այլ ծոմով և աղոթքով Տիրոջից օգնություն էին հայցում: Նրանք հավատում էին, որ Աստված կպաշտպանի և կհաջողեցնի Իր ծառաներին՝ Իրեն ծառայելու նրանց ջանքերում: Ամեն ինչի Արարիչը Իր պաշտամունքը հաստատելու համար Իր թշնամիների օգնության կարիքը չունի: Նա չի պահանջում ամբարշտության գոհը և չի ընդունում այն մարդկանց ընծաները, որոնք Տիրոջից առաջ այլ աստվածներ ունեն:

«Մենք հաճախ լսում ենք այս դիտողությունը. “Դուք չափազանց բացառիկ եք”:
Որպես ժողովուրդ՝ մենք պատրաստ կլինեինք ամեն զոհողության՝ հոգիներ փրկելու կամ նրանց դեպի ճշմարտությունը առաջնորդելու համար: Բայց նրանց հետ միավորվել, սիրել այն բաները, որ նրանք են սիրում, և բարեկամություն ունենալ աշխարհի հետ, չենք համարձակվում, որովհետև այնժամ թշնամության մեջ կլինեինք Աստծո հետ»:
Վկայություններ, հատոր 1, 281, 282:

Քույր Ուայթը, Կադեսի ապստամբության իր մեկնաբանության առնչությամբ, ասում է. «Ամենայնի Արարիչը Իր երկրպագությունը հաստատելու համար Իր թշնամիների օգնությանը կարիք չունի: Նա չի պահանջում ամբարշտության զոհաբերությունը և չի ընդունում նրանց ընծաները, ովքեր Տիրոջից առաջ այլ աստվածներ ունեն»: 1863 թվականին Լաոդիկեական միլլերիական ադվենտիստի շարժումը դարձավ եկեղեցի և դաշինք կազմեց այն իշխանության հետ, որը կիրականօրյա երկրպագությունը պիտի պարտադրեր ազգին, իսկ այնուհետև՝ աշխարհին:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք մեր քննությունը այն մարգարեական գծերի մասին, որոնք տանում են դեպի 1863 թվականը, որը 1844-ից մինչև 1863 թվականը ձգվող մարգարեական ժամանակաշրջանի պսակաքարն է:

Եղածը այն է, որ պիտի լինի, և արվածը այն է, որ պիտի արվի. և արևի տակ նոր բան չկա: Կա՞ մի բան, որի մասին կարելի լինի ասել. «Տե՛ս, սա նոր է». այն արդեն եղել է հին ժամանակներում, որ մեզնից առաջ էին: Ես գիտեմ, որ ինչ էլ Աստված անի, այն հավիտյան պիտի լինի. նրան ոչինչ չի կարելի ավելացնել, և նրանից ոչինչ չի կարելի պակասեցնել. և Աստված այդ անում է, որպեսզի մարդիկ երկյուղ ունենան Նրա առաջ: Ինչ որ եղել է, հիմա էլ է. և ինչ որ պիտի լինի, արդեն եղել է. և Աստված պահանջում է անցածը: Ժողովող 1:9, 10; 3:14, 15.